

15.

RENTEN ALBUM

ONTLEEND AAN DE
VADERLANDSCHE GESCHIEDENIS
MET BIJSCHRIFTEN

DOOR
A. VAN DER HOOP, J^r'S ZOON.

Derde Druk.

N°. 8.

LEIDEN.

D. NOOTHOVEN VAN GOOR.

K. J. Christma.

KW GW A113 180

Jan Willem Friso verdrinkt aan den Moerdijk.
1711.

In 'slevens lentetijd, bedeed met mannekrachten,
Een ridder zonder blaam en de afgod van zijn heir,
Van wien ons vaderland zooveel nog kon verwachten,
Zonk bij het stormgeweld in 't woelend water neer.
En liet 't hem missend volk, in diepen, zwaren rouw,
D'erinring aan zijn deugd en een ontroostbre vrouw,
Die ras d' Oranjestam een erfteig schenken zou.

Schrijver en zijne Konstapel.

1741.

Dat is een flinke daad, dat mannenmoed te noemen,
En wel de hulde van het laatste nakroost waard:
Ja, dien konstapel mogt wel Schrijver dankbaar roemen,
Die zelfs in 't grootst gevaar bleef dapper en bedaard;
Die zonder slag of stoot geofferd had zijn leven,
Had voor de derde maal slechts Schrijver 't sein gegeven.

Zoutman bevorderd tot Vice-Admiraal.

1781.

Dat deed 't verslapt gemoed des landzaats weer herleven,
Dat snoerde weër den band van Hollands zonen zaam,
Toen Hollands waterleeuw zijn hat'ren weër deed beven,
Toen Zoutmans naam weerklonk, bij 't schettren van de faam;
Wat geestdrift in het land; wat oogst van lauwerblaren,
Des volks- en vorstengunst, goud, 't blinkend eermetaal
En 't lieflijk zegelied van 's Dichters gouden snaren,
Dat was der helden loon voor zulk een zegepraal.

Willem V_e verlaat het land.

1785.

Toen euvelmoed van Patriotsche benden
De gansche staat in oproer had gezet,
Dorst driest men de eer van 's rijks Vorstinne schenden,
En werd den verd'ren togt naar 's Hage haar belet.

Willem V gaat te Scheveningen sloop.

1795.

In 't ongeluk, omringd van luttele getrouwen,
Ziet 't Scheveningsche strand den nazaat van den held,
Die door zijn geest en moed ons Holland heeft behouen,
En 't redde met zijn bloed uit Spanjes dwanggeweld:
Ook hij wil 's volk geluk, ook hij bemint het teeder,
Te kostbaar is hem 't bloed, al kost het hem den staf,
En roepe een later tijd zijn zoon hier juichend weder,
Het water der Noordzee wischt Hollands blaam niet af.

De Russische Generaal Hermans gevangen genomen.

1799.

Dat was een droef gevolg van dwaze burgertwisten,

Dat 't Anglo-Russisch heer landde aan oud-Hollands kust:

Dat was het werk van hen, die 't volk hier bragt aan 't gisten,

Ach dat de heerschers van de volken 't beter wisten;

Wat aan de volken past. — Wij hadden meerder rust.

Lodewijk Napoleon bij de ruïne te Leiden.

1807.

Al werd een vreemde Prins als vorst ons opgedrongen,

Al haakte ook naar Oranje in stilte menig hart,

Toch heeft die koning vaak ons eerbied afgedwongen,

Hij deelde in Hollands vreugd, hij heelde Hollands smart:

De groote keizer had hem nooit den staf ontwongen,

Had hij voor Hollands heil niet 's broeders toorn getart,

Gij ziet, bij Leydens ramp, toen 't kruidschip was gesprongen,

Dat waar de nood het vraagt, hij niet met weldoen mart!

Generaal Kraijenhof bij Napoleon.

1811.

De ster des dwingelands was op het hoogst gerezen,
Eens Keizers dochter nam zijn hand aan als een eer,
Een derde hoofdstad zou hem Hollands hoofdstad wezen,
En 't magtig Amsterdam boog voor den heerscher neer.
't Is waar, wij hebben veel van 's dwinglands wil geleden,
Maar toch de waarheid en regtvaardigheid gebiedt,
Wij danken zijn genie toch menig kiem, die heden
M' als vrucht in waterwerk, kanaal en sluizen ziet.

Omwenteling in Holland.

1813.

Had Holland niet genoeg gebragt in Frankrijks koffer,
Had 't niet genoeg zijn geld, zijn zonen afgestaan? —
Neen, toen de Gauler week, wou hij voor 't laatst een offer,
En — zonder Schenkels moed had hij zijn lust voldaan.
Die wakkre schippersgast, met acht van zijn gezellen
Vervolgde uit Gronings vest een viermaal sterkre magt,
Dwong ze de somme gelds aan hem weer uit te tellen,
En heeft hen met den buit naar Groningen gebragt.

Vlugt der Franschen uit Dordrecht.

1813.

Gewis het laatste schot moest niet het minste heeten,
Dat van voor Dordrechts wal der Franschen magt verdreef,
Toen zeven man op eens in 't voetzand heeft gebeten,
En de oude Gravenstad bevrijd van Franschen bleef.

De Franschen te Woerden.

1813.

Helaas, tot welk geweld kan de oorlog niet vervoeren,
't Gevoel van menschlijkheid sterft in zijn schroeijend vuur;
Het moederlijk gebed kan 't harte niet meer roeren,
En vrouwenmoord wordt spel;— dat tuige ons Woerdens muur!

Aankomst van Willem van Oranje te Scheveningen.
1813.

De Noordzeebaren, vaak geverwd met 't bloed der braven,
Die streden voor den grond, ontwoekerd aan den vloed,
De Noordzeebaren, die 't voor de aarde kunnen staven,
Hoe Hollands scheepsmagt steeds zijn vrijheid heeft behoed; —
Die baren bragten weer aan ons, eens Frankrijks slaven,
Den Prins door 's volks gejuich zoo hartelijk begroet.

